

som mangler, maatte blive anlagt. Dernæst var der et andet Punkt, som jeg tillod mig at fremdrage. De ærede Medlemmer maa her erindre, at jeg ikke taler mod nogen af de andre Planer. Særlig den helsingsørste Plan konkurrerer ikke en Gang med de andre; det er særegne Hensyn, der her gjøre sig gjældende, og hvad ogsaa det ærede Medlem siger, saa tror jeg endnu, at der ved Selsingør i endnu højere Grad er Isfrihed end endogsaa imellem Dragør og Lindhamn, og fortrinvis der vil altsaa en Forbindelse faae Betydning om Vinteren, sæelig naar visse nye svenske Jernbaner blive færdige. Men hvad jeg her taler for, er kun dette, at man ikke fornuftigvis bør negte Private, der ønske at gjøre end Slags Anlæg, den fornødne Tilladelse, og der tillod jeg mig at fremhæve, at det, man skulde have, men som man efter min Mening ganske vist fornuftigvis ikke kunde negte, var egentlig udelukkende kun Bemyndigelse til at anlægge Banesporet ned til Sønnen, efter som man ikke kunde negte at etablere Dampfærgesforbindelsen, da man havde Lov dertil her i Landet, og jeg gjentager, at naar der saaledes kun er Spørgsmaal om dette Spor fra den sjællandske Bane til den projekterede Søvn, saa forekommer det mig høist mærkværdigt, om man vilde negte Tilladelse dertil, dels paa Grund af de særegne Fordele, som ville være forbundne dermed, og dels paa Grund af de andre Betragtninger, som tale for denne Plan.

Octavius Hansen: Naar det i det Hele erkjendes for rigtig, at der i saadanne Love som den, der her foreligger, findes en Bestemmelse om Indfødsret, tror jeg ikke, det vil være rigtig her aldeles at udstemme § 6. Jeg tror, at den Modifikation, jeg for antydede, vil være paa sin rette Plads i dette Tilfælde, og jeg kan ikke derise nogen Opgivelse af Principet; thi den Lov, som foreligger, er jo af en særlig, af en, om jeg saa maa sige, international Betydning, idet der er Tale om en Dampfærgesforbindelse mellem to Lande. Det er et ganske særligt Forhold, som netop i Henseende til Nationalitetsbestemmelsen maa drage til Følge. Den høitærede Minister vil jo med Hensyn til andre lignende Love fastholde Bestemmelsen i § 6, og med Hensyn til de andre Jernbanelove, der foreligger, vil han altsaa ikke have noget imod, eller han vil vel endogsaa ønske, at en saadan Bestemmelse fastholdes. Jeg maa derfor give den ærede Ordfører Ret i, at det vist vilde være urigtigt at udstemme Bestemmelsen af den foreliggende Lov. Naar Forholdene ere saaledes, forekommer det mig at være det bedste at lade Bestemmelsen i § 6 blive staaende ved 2den Behandling, og derpaa ved 3die Behandling indstemme den fornødne Modifikation dertil.

Vajer: Hvis jeg opfattede den ærede Ord-

fører rigtig, vilde han ikke for sit Vedkommende fastholde det af Udvalgets Flertal stillede Forslag om, at § 6 skal udgaa, men da jeg maatte er Skyld i, at Opmærksomheden er bleven henvendt paa dette Punkt, idet jeg var den Ænfeste, der udtalte sig derom ved Sagens 1ste Behandling, ønskede jeg gjerne at forklare min Stilling til Sagen. Jeg vil da sige, at jeg ikke havde ventet et Forslag om, at hele Paragrafen skulde udgaa, men paa den anden Side tror jeg heller ikke, det vilde være saa farligt, om den ufselig udgik i det her foreliggende Tilfælde. Vi staa jo nemlig allerede i Forveien i et andet Forhold til Sverrig end til andre Lande, og vi have, som jeg gjorde opmærksom paa ved 1ste Behandling, en Lov af 19de Februar 1861 om svenske Dommets Fuldbyrkelse i Danmark. Det er vel sandt, saaledes som fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Bille), at der ogsaa kan komme Engøllendere og Lydsfere med ved disse Anlæg, men jeg tror rigtig nok, det er høist uforsynligt, at det vil ske, og jeg mener i alt Fald, at man ikke bør tage Hatten af, før man ser Manden. Dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa, at det ikke gaar saa hurtigt med at staffe sig Indfødsret, hvis dette i visse Tilfælde skulde vise sig ønskeligt, og jeg skal i den Anledning nævne et Tilfælde, som er kommet til at træde stærkere frem nu end den Gang, Sagen var til 1ste Behandling. Jeg hentydede den Gang til Ønskeligheden af en Gang i Liden at føre den danske Post over Sidsverrig til Bornholm, idet man tænkte paa en Jernbaneforbindelse mellem Malmø og Åstid. Denne Tanke er nu rykket sin Væreliggjørelse betydeligt nærmere end ved 1ste Behandling, men dersom vi her vedtoge en Bestemmelse som den, der findes i § 6, ville de Svenske uden Tvivl vise Ønskelighed og ikke tillade os at lade den danske Post ledsage gennem Sverrig af indfødte Danske. Jeg skal derfor foreløbig stemme for, at § 6 ikke bliver staaende, men skulde dette alligevel ske, maa jeg ønske, at der senere gives den en Tilføjning, hvorved det tillades den høitærede Indenrigsminister at gjøre Undtagelser fra dens Regel, saaledes som Tilfældet var i § 25 i Loven af 1866 angaaende den kishndeste Bane.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, gif man til Afstemning, hvorved:

1) Post 1 i Lovforslagets § 1:
„En Jernbane, som fra Dragør, hvor der anlægges en Dampfærgeshavn, føres med eller uden Sidebaner gennem Amager og over Kallebodstrand til et Punkt i Nærheden af Kjøbenhavns gamle Banegaardsplads; Regjeringen kan derhos tillade, at denne Bane sættes i Forbindelse med Kjøbenhavns Søvn og den nuværende Banegaard.“

vedtoges ensstemmig med 80 Stemmer.